

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/110/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721010305
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6721010305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného L. N., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí dňa 22. novembra 2022, o odvolaní obžalovaného L. N. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/83/2021 zo dňa 25.05.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku sa z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/83/2021 zo dňa 25.05.2022 vo výroku o treste odňatia slobody.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

o d s u d z u j e

obžalovaného L. N., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom W. rad XXX/XX, N., adresa na doručovanie písomnosti O. XXXX, N.,

podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku zostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/83/2021 zo dňa 25.05.2022 bol obžalovaný L. N. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23.06.2020 v čase okolo XX:XX h. na B. ulici v N. fyzicky napadol W. O. tým spôsobom, že ako poškodený v tom čase sedel v motorovom vozidle, tak mu vulgárne nadával a zahnal sa voči nemu oceľovou tyčkou, na čo poškodený z vozidla vystúpil a tyčku mu z ruky vyrazil, na čo ho obvinený rukami zovrel v oblasti hrudníka a takto zvalil na zem, kde ho naďalej rukami zvieral, v čom sa mu poškodený snažil brániť a to aj tak, že mu tlačil prstami do oblasti očí, na čo ho následne zo zovretia pustil, čím poškodenému W. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX/X, XXX XX N. spôsobil pomliaždenie

hrudníka vpravo ťažšieho stupňa, pomliaždenie hlavy a čelovej oblasti a povrchové odreniny oboch kolien s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní do 28 dní.

Za to okresný súd obžalovaného L. N. odsúdil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), § 41 ods. 1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému W. O., škodu titulom bolestného vo výške XXX eur (päťstoštyridsaťšesť eur).

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni, so sídlom Ul. 29. Augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava škodu titulom vyplatených dávok nemocenského poistenia poškodeného W. O. spolu vo výške XXX,XX eur (tristoštrnásť eur a päťdesiat centov).

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO : 35 937 874 škodu titulom úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť u poškodeného W. O. vo výške 61,88 eur (šesťdesiatjeden eur a osemdesiatosem centov).

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný dňa X.X.XXXX odvolanie, ktoré písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu dňa 25.8.2022. V dôvodoch odvolania poukázal, že ani jeden zo svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní - V. O., B. B. a E. K., resp. V. Y. W. Y. nevideli celý priebeh skutku, keď priamo z ich svedeckých výpovedí vyplynulo, že V. O. stál pred svojím rodinným domom, keď videl po B. ulici v N. prichádzať motorové vozidlo vedené poškodeným W. O., ktorý sa s motorovým vozidlo išiel otočiť k ihrisku a po príchode pred rodinný dom svedka V. O. stál svedok V. O. pri motorovom vozidle poškodeného W. O. na strane spolujazdca, ktorého motor bol stále v chode, a ako sám uviedol nepočul, čo si poškodený W. O. a obžalovaný L. N. povedali alebo zakričali. M. V. O. tiež uviedol, že poškodený sedel v motorovom vozidle, kde si stiahol okno na dverách vodiča a takto komunikoval s obžalovaným L. N.. M. V. O. vo svojej svedeckej výpovedi neuviedol, že by videl obžalovaného L. N. ťahať alebo inak za použitia fyzickej sily vyťahovať poškodeného W. O. z motorového vozidla. B. W. O. sám vystúpil z motorového vozidla (túto skutočnosť poškodený aj sám uviedol) a následne došlo k vzájomnému fyzickému konfliktu medzi poškodeným W. O. a obžalovaným L. N.. I. citoval časť výpovede poškodeného W. O., svedkov E. K., V. Y. a W. Y.. Zo zabezpečených dôkazov je podľa jeho názoru zrejmé, že to bol práve poškodený W. O., ktorý v daný deň vyprovokoval konflikt, pri ktorom ho fyzicky napadol a v snahe toto svoje protiprávne konanie zastierať a minimalizovať, popisuje priebeh skutku z pozície poškodeného inak ako sa stal. V kontexte výpovedí poškodeného W. O. a svedka V. O., vyvstávajú odôvodnené pochybnosti o priebehu skutku, ktorého sa mal podľa rozsudku dopustiť. Aj z jeho výpovede vyplýva, že to bol práve poškodený W. O., ktorý ho už pri príchode provokoval a „vedel, že bude nejaký problém lebo už v aute sa mu vyškeril, bol si istý, že keď je tučný, tak ho tam zbije“. Je teda zrejmé, že to bol on, ktorý mal dôvodnú obavu z fyzického stretnutia s poškodeným W. O.. B. aj poškodený W. O. utrpel nejaké zranenie, jednak nemožno s rozumnou istotou konštatovať, že mu ich spôsobil on a na strane druhej, pokiaľ poškodený nejaké zranenia aj utrpel, tak takéto konanie bolo primeranou obranou na odvrátenie bezprávného a nielen priamo hroziaceho, ale aj trvajúceho útoku s jeho fyzickým napadnutím. V tejto súvislosti uviedol, že nutná obrana je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu, a teda čin, ktorý by bol inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom. I. však o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu, s výnimkou, ak ten, kto odvracal takto útok, konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nebanlivosti, ak omyl spočíva v nebanlivosti. Na vybočenie z medzí nutnej obrany v zmysle § 13 Tr. zák., nemožno usudzovať len z toho, že napadnutý útočníka

zranil a prípadne ho aj usmrtil, pričom sám neutrpel nijaké zranenie, ak tým odvracal útok priamo hroziaci alebo trvajúci a takáto obrana nebola zrejme neprimeraná povaha a nebezpečnosti útoku. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, má právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany, alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom. L. vyvolané útokom musí znášať útočník sám a teda nie je možné na nutnú obranu aplikovať zásadu subsidiarity, ako je to napr. v ustanovení o krajnej núdzi. Má zato, že z doposiaľ zabezpečených dôkazov vyplýva, že jeho samotná obrana nebola celkom zjavne neprimeraná povaha a nebezpečnosti útoku zo strany poškodeného W. O. a bola teda v tomto ohľade vykonaná v medziach nutnej obrany a súčasne nemožno bez opodstatnených pochybností ani skonštatovať, že existuje aspoň odôvodnené podozrenie, že obvinený svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty ublíženia na zdraví v súbehu s prečinom výtržníctva. K tomu ďalej uviedol, že nemožno súhlasiť so závermi vyslovenými súdom prvého stupňa, podľa ktorých „ani jeden z vypočutých svedkov však nepotvrdil verziu obžalovaného ohľadne jeho konania v nutnej obrane ani skutočnosť, že by poškodený ako prvý zaútočil na obžalovaného a tento sa musel brániť jeho útoku“, keď v zmysle naplnenia zákonných podmienok pre nutnú obranu nie je potrebné, aby poškodený zaútočil na obžalovaného, stačí, že útok zo strany poškodeného W. O. hrozil a súčasne konanie obžalovaného nebolo celkom zjavne neprimerané povaha a nebezpečnosti hroziaceho útoku zo strany poškodeného W. O.. Vyslovil názor, že jeho konanie ani po formálnej stránke nenaplnilo všetky znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a preto jeho konanie nemožno takto právne kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví a výtržníctvo. Záverom uviedol, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne a nad všetky pochybnosti preukázané, že naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví a prečinu výtržníctva, a preto ak zostanú po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho vinným z týchto prečinov. Je toho názoru, že v danom prípade sa súd prvého stupňa základnými zásadami trestného konania uvedenými v § 2 ods. 10, 11 a 12 Tr. por. neriadil, dôkazy produkované na hlavnom pojednávaní hodnotil jednostranne, izolovane a bez vzájomných súvislostí a teda jeho vina v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní nebola jednoznačne, bez pochybností preukázaná, neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali vydanie odsudzujúceho rozhodnutia a vykonané dôkazy nie sú dostatočným podkladom pre uznanie jeho viny. Navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a e) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu vo Zvolene zo dňa 25.05.2022, sp. zn. 2T/83/2021 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol alternatívne odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny a navrhol, aby odvolanie obžalovaného, ktoré bolo písomne zdôvodnené jeho obhajcom, bolo zamietnuté ako nedôvodné.

Obžalovaný L. N. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že je to celé klamstvo. Poukázal, že poškodený zvädzal jeho priateľku B., s ktorou stále žije. Poškodený ju zvädzal na požívanie alkoholu a drog. Čo sa týka samotného konfliktu, bolo to naopak, poškodený ho napadol a nie on jeho. Pokiaľ ide o tyčku, ktorú mal v ruke, nie je pravdou, že by mu ju vyrazil z ruky, tou tyčkou opravoval auto, pretože mal zablokované koleso. Síce s touto tyčkou zamával nad hlavou, avšak túto hneď zahodil. Vedel, že s poškodeným bude konflikt, buď vtedy alebo niekedy inokedy. Poškodený vystúpil z auta proti nemu, on mu len potiahol nohy, následkom čoho poškodený spadol a on s ním. Má zato, že nie je možné, aby mu zlomil rebrá. Navrhol, aby ho krajský súd spod obžaloby oslobodil, pretože je nevinný.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali

podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, ako na ktoré poukázal obžalovaný.

Napriek odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného L. N. a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., ak súd prvého stupňa postupoval podľa cit. ustanovenia, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje. V reakcii na odvolacie námietky obžalovaného k skutkovým okolnostiam odvolací súd zdôrazňuje, že si argumentáciu súdom prvého stupňa uvedenú v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu osvojil a ňu odkazuje a bolo by nadbytočné ju na tomto mieste znovu opakovať, napriek tomu odvolací súd k veci dodáva.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd pripomína, že obžalovaný L. N. popiera spáchanie skutku vymedzeného v napadnutom rozsudku, predovšetkým zavinenie na spôsobenom následku. Napriek argumentácii obžalovaného, zo spáchania žalovaného skutku je obžalovaný usvedčovaný predovšetkým výpoveďou poškodeného W. O., ktorá je potvrdená ďalšími dôkazmi.

Poškodený W. O. k veci uviedol, že v deň skutku si išiel požičať príviesny vozík, išiel autom, pričom najprv sa išiel otočiť asi 100 m od bratovho domu. Obžalovaný bol vtedy pri bráne domu, stál pri aute, vtedy nevidel, či má niečo v ruke. Keď sa otočil a išiel popred bratov dom, tak obžalovaný mu vybehol do stredu cesty a preto musel zabrzdiť, v ruke mal asi 70 cm dlhú železnú tyčku, hrubú a zaháňal sa mu viackrát na auto. Musel zastaviť, lebo obžalovaný bol asi meter od auta. Ako chcel vystúpiť z auta, už bol obžalovaný pri jeho dverách. On vtedy asi otvoril dvere na aute a vôbec nevie, čo sa ďalej stalo, ale zrazu ho obžalovaný chytil rukami okolo hrudníka, čo mu najprv nevadilo, ale potom začal cítiť bolesť a nedalo sa mu dýchať. Bol vtedy len v šľapkách, asi aj spadol, keď ho obžalovaný držal, nevie či ho potom pustil. Obžalovaný mu aj nadával. Keď ho obžalovaný zovrel rukami, snažil sa vyťahovať si ruky z jeho zovretia. Potom spadol na kolená, lebo mal odreniny a má pocit, že aj na zemi ho obžalovaný ešte držal za krk. Určite sám neinicioval útok na obžalovaného. Celú situáciu nebral ako žart, lebo mal vedomosť, že si obžalovaný po celý čas myslel, že má niečo s jeho družkou B..

Obhajoba obžalovaného je okrem výpovede poškodeného vyvrátená aj výpoveďou svedkyne B. B. (partnerky obžalovanej), ktorá okrem iného uviedla, že na miesto skutku prišla s obžalovaným L. N.

a ich synom Z.. N. boli pred domom V. O. prišiel poškodený. I. sa išiel otočiť a keď sa vracal k nim obžalovaný vybral so svojho auta asi polmetrovú kovovú tyčku a strede cesty vykrikoval „nevieš, kde máš kokot pchať“ a stále držal tyčku v ruke, pričom ruky mal spustené vedľa tela. Poškodený zastal pred obžalovaným v strede cesty, vyšiel von z auta, buchol dvermi a obžalovanému povedal „ideš na mňa s tyčkou“. Potom nevidela, či obžalovaný tyčku zahodil, ani nevidela, kto koho prvý chytil. Keď obišla auto poškodeného videla, že obaja stáli tvárou v tvár, obžalovaný držal oboma rukami poškodeného v oblasti rebier. Držal ho rukami okolo celého tela. Potom videla, že poškodený sedel alebo kľačal na ceste a obžalovaný ho od chrbta škrtil rukou cez krk. Poškodený sa bránil a škrabal obžalovaného po tvári.

Ďalším dôkazom, ktorý vyvracia obhajobu obžalovaného je výpoveď svedkyne E. K., ktorá uviedla, že v deň skutku príbehla zozadu zo záhrady, počula krik a už len videla ako sa kľbčia, obžalovaný poškodeného tlačil pred sebou a potom ho zvalil na zem na stred cesty, tlačil ho na hrud' a držal ho akoby okolo krku, kričal, že ho zabije a poškodený kričal, aby ho pustil. Ďalej uviedla, že hlavnou príčinou pádu poškodeného bolo, že obžalovaný strkal poškodeného pred sebou, tlačil ho dozadu, pričom obžalovaný bol silnejší, držal poškodeného v zovretí a ten sa nemohol brániť. Držal ho okolo krku. Aj keď poškodený spadol na zem, tak ho obžalovaný stále držal na zemi tak, že ležal na ňom a tlačil ho k zemi, boli vtedy tvárou v tvár. Poškodený kričal, aby ho pustil.

Pokiaľ ide o zranenia poškodeného, tak tieto boli verifikované lekárskymi správami a mechanizmus vzniknutých zranení bol potvrdený znaleckým posudkom Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o. č. 182/2020, z ktorého záverov je zistiteľné, že poškodený utrpel dňa 23.06.2020 pomliaždenie hrudníka vpravo ťažšieho stupňa, pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti a povrchové odreniny oboch kolien. Je pravdepodobné, že poškodený spadol smerom vpred, kde došlo ku kontaktu čela a kolien o drsnú podložku. Nárazom hrudníka o podložku s následným stlačením hrudného koša príľahnutím došlo k pomliaždeniu hrudníka ťažšieho stupňa. Príčinou tohto pádu mohlo byť zhodenie poškodeného na zem, sotenie, prípadne súčasný pád poškodeného a útočníka vo vzájomnom zakliesnení.

Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní okresného súdu bolo jednoznačne preukázané, že skutok sa stal tak je to uvedené vo výrokovvej časti odvolaním napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd na základe vykonané dokazovania súdom prvého stupňa dospel k záveru, že to obžalovaný, ktorý vyvolal konflikt s poškodeným, na ktorého zaútočil a v útoku pokračoval aj vtedy, keď poškodený kričal, aby ho pustil. Obžalovaný mal motív k tomu, aby napadol poškodeného, keďže ako sám uviedol, poškodený zvädzal jeho priateľku.

Pokiaľ obžalovaný argumentuje, že konal v nutnej obrane podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenia, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom, tak v danom prípade k takejto situácii nedošlo, pretože podľa vykonané dokazovania, to bol práve obžalovaný, ktorý útočil na poškodeného, vyvolal násilie, ktorému sa poškodený bránil, čo je potvrdené nielen výpoveďou poškodeného, ale aj vyššie citovanými výpoveďami svedkýň B. B. a E. K..

Vykonaným dokazovaním na súde prvého stupňa bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že skutok sa stal, tak ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku a že ho spáchal obžalovaný, preto sa odvolací súd nestotožnil s obhajobou obžalovaného ku skutkovým a právnym okolnostiam, ktorú považuje za účelovú so snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Okresný súd taktiež po právnej stránke správne kvalifikoval konanie obžalovaného ako z prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovanému úmyselne ublížil na zdraví a súčasne sa dopustil slovne a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol obžalovaného.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojvôle.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovení § 34 ods. 4, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2 Trestného zákona, čím došlo k porušeniu Trestného zákona, čo malo za následok, že uložený trest je neprimerane prísny (vzhľadom na navýšenie

dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák.), preto výrok o uloženom treste odňatia slobody zrušil a rozhodol o treste sám.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu, odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Vzhľadom k tomu, že obžalovaný L. N. spáchal dva úmyselné trestné činy, preto mu odvolací súd ukladal úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., a v takom prípade mu súd uloží úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. V prípade obžalovaného L. N. druh a výmera trestu boli stanovené zákonným ustanovením § 364 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého obžalovanému hrozil trest odňatia slobody až na tri roky. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Odvolací súd u obžalovaného na rozdiel od súdu prvého stupňa vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., pretože pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, skutočnosť, že obžalovaný má v registri priestupkov štyri záznamy na úseku dopravy a v jednom prípade za priestupok voči občianskemu spolunažívaniu, nie je dôvodom, aby súd obžalovanému nepriznal k dobru poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., a to s prihliadnutím na závažnosť priestupkov. Na druhej strane obžalovanému podľa § 37 písm. h) priťažovalo, že spáchal viac trestných činov. Vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, odvolací súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere šiestich mesiacov. V prípade obžalovaného sú splnené zákonné podmienky na jeho podmienené odsúdenie podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák., preto odvolací súd vymeraný trest odňatia slobody podmienenčne odložil a podľa § 58 ods. 1 Tr. zák., určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní dvanástich mesiacov.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúúc význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel odvolací súd k záveru, že takýto postih páchatel'a je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie.

Odvolací súd ďalej na základe podaného odvolania preskúmaval výrok o náhrade škody, ktorým okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným, W. O., škodu titulom bolestného vo výške XXX,-Eur, Sociálnej poisťovni, škodu titulom vyplatených dávok nemocenského poistenia poškodeného W.lanka vo výške 314,50 Eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s., škodu titulom úhrady nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť u poškodeného W. O. vo výške 61,88 Eur.

Okresný súd správne zaviazal obžalovaného k uplatnenej náhrade škody v uvedených sumách, pretože výška škody bola v trestnom konaní preukázaná vykonaným dokazovaním, a to; bodovým ohodnotením úrazu poškodeného (znaleckým posudkom č. I 53), potvrdením o vyplatených dávok nemocenského poistenia poškodenému (č. I. 160) a vyčíslením nákladov na zdravotnú starostlivosť poškodeného (č. I. 143).

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.